

THE young idea

இளஞாயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE.

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Friday, 11th October, 1946.

No. 6.

	Page
THE EDITOR SPEAKS:	1
LIFE IN A NAVAL SCHOOL:	2
MY HERO:	4
A PEEP INTO THE H. S. C ARTS ASYLUM:	5
RAJAN — THE VARSITY IDEALIST:	7
பத்திராகிரியர்குறிப்பு	10
இரிக்காதே	11
மருமாளின் மீது	12
வாழ்க்கையின் கோக்கம்	13
பார்க்கப் பார்க்கப் பசிநிடுதே!	15
இலக்கையிரைசாங்கப் பாஷை	17

R. THIAGARAJAH
English Editor.

M. A. SATHASIVAM
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Friday, October 11th, 1946.

No. 6

The Editor Speaks

Education in Jaffna College was started in a most topsy-turvy fashion. It did not grow, like human beings—or even human institutions—from childhood to boyhood and finally to manhood. Instead it came right from the top towards the bottom. It originated with higher education for the purpose of training men for the ministry. Secondary education came next with the purpose of preparing men for higher education. Last of all came primary education. This is not something peculiar to Jaffna College alone. The whole system of education in Britain originated in an identically similar fashion.

But the point we are concerned with is whether this rock-bottom of education—primary education—is being given its proper attention at Jaffna College. The present age is often termed as 'the age of the child'. One wonders whether it is applicable to Jaffna College. The kadjan covered, unimpressive, crowded classrooms, bearing greater resemblance to cattle-sheds than to class rooms, are surely not the place for the child at Jaffna College. Its proximity to the main road gives it an unhealthy atmosphere. To the child the indecent language of the fisherman uttered in an emphatic tone is more interesting than what the teacher has to say, and it immediately picks it up. Even the

movement of the children during their leisure is cramped by the lack of suitable parks and playgrounds. If this is the condition of the primary classes at Jaffna College, in what way is it better than other local schools or any other primary school in Jaffna.

At present in the best a great deal of experiments have been done and much progress registered in education. There is a rich variety of simple yet significant apparatus used by primary school children there. This to the child education in the primary stage has become both an enjoyment as well as a quest. The artificial and tense atmosphere that one finds in our school is conspicuously absent in the western schools. In India there is a system of basic education which relates education to the life of the child and the community. The Indian type of education is simple and sane, what is more it is in harmony with the genius of the people. Here at Jaffna College one can in a special way combine the complexity of the West with the simplicity of the East and retain the 'magnitude' (I use it in the aristotelian sense) that characterises both systems.

Another subject which comes to the forefront of our minds, is the proposed degree classes. It is very

essential that Jaffna should have a university of its own. The university at Peradeniya should have as its cultural back-ground the Sinhalese culture however meagre and undefined it may be—it some day must assume vastness and shape. We are definitely race minded as we live in the faith that each race however small has a particular contribution to make. This does not mean that we are in any way advocating inclusiveness on isolation. It is only a concentration that precedes fusion. Jaffna needs a university for the preservation and promotion of the genius of the Tamil race in Ceylon. We cannot think of a more suitable institution as the nucleus for the university of Jaffna than Jaffna College. Her age, her traditions, her equipment, her finance and above all her staff, place her claims beyond contest or envy. This is a great responsibility placed on her and may she rise to the call.

It is with admiration and pride yet not without a touch of jealousy towards the Sinhalese, do we look upon the Sinhalese Renaissance that is taking place today. There is a definite awakening among the Sinhalese in almost every sphere of their life. The number of Sinhalese plays that are being staged, with good patronage in spite of fairly high

rates, the number of Sinhalese books that are being published, the vast amount of Sinhalese students who are successful in various examinations, and the revival of Sinhalese art, bear testimony to the fact. This by contrast clearly shows that the Tamils will be left far behind in race for progress by our neighbours, the Sinhalese.

Great is the task that Jaffna College has to perform for the Tamils. It is not too much to hope that she with her re-organized primary department and her new Collegiate department will be equal to and ample for the task. May we recommend for your consideration the institution of a separate Ministry of Education for the North? We do not commend without precedent. In Britain, both Scotland and Wales have their ministries though the national educational policy is directed by the British legislature.

* * *

It is with great regret that the students bade farewell to Mr. Susaipillai on his leaving us to join Uduppiddi English School where his services were needed more. All the students, specially the boarders for he was the boarding house master also, felt the loss of a friend more than that of a teacher. We wish him all success in his future career.

LIFE IN A NAVAL SCHOOL

There are many trades in the navy such as Signals, Radar, Gunners, Stokers, Artificers and domestics. The navy has separate training schools for each of these trades in all parts of the country. The Indian Navy has her schools in all parts of India. The Signal ratings are trained in H. M. I. S. TALWAR in Bombay. The Radar ratings in HMS CHEMUK in Karachi, gunners in HMS Himalaya in Karachi, stokers at the civilian polytechnical school in Pilani near Delhi.

Artificers in HMS SIVAJI in Lonavala near Poona, the new entries in HMS ARBAK near Bombay, the under fourteen ratings at HMS DILAWAR and under sixteen ratings at HMS BAHADUR both in Manova Island.

Life in the navy is pleasant but not during one's training period. Every rule must be strictly obeyed in training schools. When one is found guilty of an offence, prejudiced to good order and Naval discipline,

no mercy is shown to him. He has to undergo some sort of punishment laid in the Royal Indian Naval Discipline Act of 1934. The punishments are known by numbers such as Nos. 11, 12 and 16. No. 11 is otherwise known as Rifle drill or pack drill in the army; No. 12 is the confinement to billet which we say "Liberty Stop"; No. 16 is two hours extra work every day. This extra work can be of any kind; it may be even white washing, grass cutting, or picking stones and bricks. The routine in these schools is hard until one is quite familiar with the rules. The area of these schools is so vast that orders are given by microphones. At the entrance of every naval school or establishment there is an office known as the Regulating Office which is being worked by the Regulating Petty Officers. These R. P. O's have nothing to do but to see that the ratings observe the rules strictly. They have to put as many ratings as they can in the defaulters report to show their efficiency and so they roam about the school hunting for boys; a boy who passes or crosses him with his shoe laces untied can expect to see the Executive Officer within 24 hours. These R. P. O's perform their duty in such a way that they are carefully respected and cursed by every rating.

When I joined the Indian Navy, I was sent to HMIS TALWAR in Bombay. The first two days I had nothing to do until I was posted to my batch. The first two weeks passed off in field training and gunnery exercises. These two weeks were terrible to us. When our classes began on the third week, we received our instructions in air conditioned class rooms instead of doubling in the parade ground. For the first fortnight a boy is known as a new entry or fresher and so we were not allowed to go out of the main gate. After a fortnight we were allowed to go once in three days. We were put in separate batches known as Red, Blue and White watch. One batch

is allowed to go out every day from 5 p. m. to 10 p. m. during week days, from 2 p. m. to 10 p. m. on Saturdays and from 10 a. m. to 10 p. m. on Sundays. Every morning we heard the loud speakers begin the hard call with sweet music from 5.30 a. m. to 6 a. m. From 6.15 to 7 a. m. we had exercise, and then our breakfast at 7.30. Our morning fall-in began at half past eight and after an inspection by our divisional officer we marched off to our classes which began at 9 every morning except on Saturdays and Sundays. On Saturday mornings we did solid work in cleaning our billets, and scrubbing our canvasses. Every Saturday morning at 11.30 the Commanding Officer inspected our rooms and checked our kit. The smartest Division for the week fell in the first column during the following week. There were five divisions—Nelson, Drake, Hawkins, Anson and Raleigh. Our batch was in the Nelson division and our divisional officer was Lieut. Campbell RINVS who is now a Lieutenant Commander. The Commanding Officer was Lt. Commander George Bailey R. I. N., now a Commander.

The first difficulty we had when we entered the school was that our way of speaking was ignored by our superiors. Sometimes when I said to my officer "I left them on the floor" he retorted saying "We have no floors but decks." So the navy schools also taught us not only ship's routine but also ship's terms such as "gangway for entrance, galley for kitchen, mess deck for dining hall, to go ashore meant to go out. When the Indian Standard Time was advanced by one hour we felt it too awful to get up in the mornings. It was dark in the early mornings to perform exercises. So the boys had their exercises in their decks under lights instead of on the parade ground. This was irritating to everyone of us especially in those cold mornings when we all loved to sleep in double blankets, to say the truth I had the use of an air raid shelter where I hid to sleep during the drill hours;

when this was common to all others I had to change from air raid shelter to a water tank about fifty feet high. It was always successful in escaping morning exercises as well as the regulating staffs' vigilance. Punishments were quite familiar to me and I took them without grumbling because I deserved them when they came. At times I won some favour of the duty officer by reporting five minutes earlier to the exact time of punishments. I knew that duty officers were worried about the boys not turning in time for punishments. So by reporting earlier I was often excused by some good soul. Even when someone gave me hard work I just won his sympathies by taking it smartly with a smile in my face instead of a frown. God knew how much I hated him from my heart. The event every one of us loved was the hoisting and lowering of colours everyday. It was a sight to see it go up and come

down as the buglers played their bugles and all stood saluting it.

The navy is noted for its cleanliness—every Sailor looks smart, all his things look tidy and polished. That is why we cursed the visits of great men such as Admirals, because we did a lot of cleaning and polishing. We often said India has no battle ships but lot of clean ships which undoubtedly irritated our authorities. But life is nowhere more interesting than in an Indian Naval School where we live and mingle with a hundred different races. I love them all—we lived as if we were one family. There was always the love of comradeship among all of us. There was no communal or religious feeling though this was common outside in the country. The Muslims and Hindus ate in one plate and drank in one mug. What else do we want this school to teach in a war for the freedom of the nation?

—KIM.

My Hero

BY "HURRICANE"

The ex-serviceman has come to the College to start his new adventure—studies. He was very eagerly awaited by the students of the College and for the two or three days, previous he was the topic of conversation in and around College. And at last, he came to the College Hostel carrying his kit back on his left shoulder and his worn out suit case on his right. He marched straight to the hostel, and throwing down his belongings stood in front of the inquisitive boarders with a sigh. They looked at him and saw before them a tall, very fair figure with a small mustache, in khaki attire and with a grinning face. He greeted them with a hearty "Jai Hind Chums". Soon a group of boys flocked round him to see this queer young man.

He was quite at home with his new college. The new faces he saw before him did not in the least trouble him. The group of boys sat before him hearing his yarns about the Royal Indian Navy with seeming interest. He would often stand up and speak boldly like the "silent orator" of the College and his foreign accent was the chief feature. All the boys were delighted at his thrills and bade him go on when he had finished each one. He did not care for public opinion and he never heeded to the shower of pillows that were flung on him. He picked them all, one by one and sat on them comfortably and talked on as if nothing had happened. He told them how he shot down a plane while travelling in the Indian Ocean

and it was only the other day that he brought his ship on to the shore safely when hit by a torpedo.

After telling his stories he got ready for dinner. His plate and mug—a proof for his coming from his Majesty's services—which he brought to the dining hall were scrutinised very carefully by his friends. The thing that confuses the boarders is that, they are at a loss to know whether more than one eat in a plate at the same time, for the plate was made by liberal hands and it could contain food for three persons at least while the mug could contain half a gallon of tea. When he entered the dining hall, he was invited by the members of various tables to join them. Our experienced friend looking that way and this, quickly joined a group of small boys who looked at him with awe. The boys were happy at the new addition and soon wondered at the manner in which he ate and talked. The idea of the army was thus impressed in their minds through him. By telling the small ones a yarn or two he was liked by the small boys and was often rewarded with a piece of fish or some string hoppers. Thus wherever he went, a group of small boys followed him and very soon he became very popular among the students—perhaps even more popular among the girls.

Soon he became the butt in his opinion however of all their jokes. His beautiful kit bag would often be seen hanging on the beam of the hostel. The hostel was decorated with his uniforms, and he would often be surprised to be served with eggs at the dining table and later he discovers that the eggs which he carefully hid in the bottom of his suit case missing. The next term saw him a monitor in the new hostel—the senior Cottage. He was the most prominent figure there and did his work to the best of his ability. He went even to the extent of sacrificing his studies in seeing that the hostellers kept silent and studied their lessons. He would even check the boys by questioning them after their studies. He is the only one permitted to whisper to his friends during study time and the only one permitted to take a bath during this time. He professes to be interested in politics but sometimes bishes when he is asked who the Financial Secretary of Ceylon is. He is never tired of relating to people his imaginary adventures in New York and London. Yet the most pathetic part is that his very close friends look up eagerly for the day when the dark tinge of militarism would be erased of him for the betterment of his society.

A Peep into the H. S. C. Arts Asylum

KALI

Dewan Socrates—His parents intending to give him a liberal education on the mainland sent him to Jaffna Hindu College. On his way, being startled by some magnificent buildings, curiosity got the better of him only to find himself at Jaffna College. Of late, he gets up at 3 o'clock in the morning not to study but to appreciate nature on the Y. M. C. A. terrace. He is a socialist

upholding capitalist wholesale expropriation; a Congressman sponsoring Muslim cause; an atheist suffering from religious fanaticism; and in short, he has a happy blending of the opposites. While his classmates are burning mid-night oil, preparing for tests, he will be found vigorously taking down notes on the basic principles of Buddhism and Hinduism. After submitting an almost blank

paper at the test, he will be found most staidly applying to the subject in question.

Ramshackle Bone-Shaker—Rays from Chembadu and claims royal descent from Sankili. He fought for a place in Chime-peon's cabinet, but luck decreed otherwise. Supposed to be the constitutional authority in the College and claims equality with Dr. Jennings, though not intellectually yet physically. He has been nominated a member of the inner circle of the library which he has made his abode. Very efficient at study time that at the fall of a pin, he props up like a Jack in the box and runs to the spot immediately to find nothing. Being thoroughly disappointed at the failure of his expedition he successfully retreats. He was one of the prominent leaders of the notorious Food Committee, that led the most unsuccessful Corned Beef strike in the modern era of successful strikes. Recently, he came to the limelight, by his spreading the Table-cloths at the annual Hostel dinner. He is the Laski of the 'notorious' cabinet.

Sohoni—Comes from the land overflowing with milk and honey. He is a typical muslim, minus his characteristic cap. He is the sole legal upholder of Pakistan at Jaffna College. He is very much interested in cartoons. He took a week off from College, to play his part in the Calcutta riots. He often wears his Black shirt as a protest against Hindu domination. A champion Volley Ball player who forgets the presence of the other eight players on his side. He was also one of the prospective members of the "famous" cabinet.

Chime Peon—Lean, haggard-looking, frail gentleman often mistaken to be a Belsen Camp internee. Claims Scottish descent and prides

over it. The Pin-weight champion of the class, only as far as force does not count. When emergencies arise in the form of tests, he invariably finds important business in town. If fate brings him to bay, he not to be daunted manufactures the necessary manuscripts from mysterious places. Recently his left arm had been made prominent by the addition of an old grandfather clock. In his own opinion, he reckons himself a cupid in the eyes of the fair sex. According to him Jaffna College students do not know the art of making love. He is a self-proclaimed intellectual and accepts all those who have a good word for him as authorities. He has very recently been raised to the peerage by an irresponsible mob, whom he had won over by his soap-box oratory and promise of petty posts in his cabinet. Recently there had been a lot of grumbling among his comrades owing to his recent failure in the Food Committee.

Sterile Horsey—The Extra-Heavy weight champion resembling the last king of Kandy in gait. He has a characteristic way of expanding and contracting his face in accordance with his inner-feelings. He has a word-to-word copy of Modern History by Ketelbey in an old Doctors Maternity Diary. Winning the title in the Inter House Ascot, he "also trotted" in the Jaffna Inter-Collegiate Derby and has high hopes of galloping in the Public Schools Derby. He is also an ardent member in the Chime-peon cabinet. Recently, he imitated his Premier's test cutting tactics, but without success. In the face of enforced isolation he has struck a desperate alliance with his master, who was his greatest enemy only a few days earlier. In his own words—"I keep company with a select few." This is, because, the others refuse to keep company with him.

To be followed.

RAJAN--THE VARSITY IDEALIST

They were in love. Ananda Rajan was in his final year at the University of Ceylon; so was Florence Rajalakshmi. To their friends they were Rajan and Rajalakshmi. They loved each other madly.

Rajan was twenty one. He was a tall gracefully built and robust youth. He was very fair and as such his appearance was dynamic and his bearing strikingly handsome. He had dreamy wistful eyes that shone with a peculiar glow and a pair of well-curved thin lips.

At the Varsity Rajan was a reputed Nationalist. Freedom was then the basis of his world of ideals. He wanted it for Ceylon. He wanted freedom for all subject peoples and for all oppressed classes. He was in love with the idea of freedom. He loved it in that sentimental way of which dreamy idealists alone are capable.

He was a forcible speaker. He made his mark at the Union Society as a fresher. His maiden speech won the admiration of the house. He rose to great heights of eloquence and presently he was the Cynosure at the political area of the Varsity. He warmed up to his subject with a tender emotion, he ridiculed the opposition, and with a final outburst of brilliant oratory he carried the house. He sat down amidst deafening applause. Rarely does a fresher get such signal honour at the Varsity. . . .

Rajalakshmi listened enraptured. Ten months his junior she had joined the Varsity with him. She had character written on her face. She was a woman of infinite charms. The Helm of the Varsity, as she was considered, there were many applicants awaiting at her door. She would not accept any—her heart was fixed on Rajan. Her father was a school-master. Her mother had died when she was very young. Rajan's

other occupations were Rajalakshmi and socialism. He was called a Socialist though he preferred to call himself a marxist. As Rajalakshmi bloomed into womanhood socialism blossomed in her mind. Rajalakshmi found herself to be a misfit among the undergraduates. At the mention of "Socialism" the ladies shrieked. Her revolutionary ideas created panic. Varsity ladies' ideas were confined to pretty sarees and gallant young men. Rajalakshmi was finding her position intolerable. Whenever she sat listening to Rajan's speech, she felt a new and ennobling vital force surge within her. She told herself that their brilliant young nationalist ought to make an even better Socialist. The first manifestation of a vital force in her was a passion to convert her to Socialism. She met him to discuss Socialism. . . .

Rajan was converted. He fell for Rajalakshmi and her Socialism. They planned their future together. Together they were in the common rooms. Together they worked in the library. He took her to the pictures. She took him home. They travelled together by train. She put off her examination and prepared his notes. He sat for his examination and secured the Government Scholarship to go to England and do his Tripos in English Literature.

But when one of the loveliest among women comes out of her way to tempt him,—when she herself displays her charms for his attraction—when she honours him and makes him aware that he was not too presumptuous to aspire to her hand in marriage. What could he do but accept with good grace the fortune thrown upon him by Providence? He should be the most ungrateful of men were he to refuse so precious a gift from heaven, which he considered to be the certainty of happiness. So he proposed to her. But, alas! tearfully she refused. He asked

her, why. She told him that hers was one religion his another. He was a Hindu, she a Christian. The customs of Ceylon were hard. The barriers of caste and creed were unsurmountable. Her father was a socialist. He knew not the distinctions of caste or class, race or religion. Rajan's parents were different. She did not want to separate the son from the parents. He laughed at her objections. His people were broad-minded he said. His mother had brought him to be as modest and homely as any Hindu girl. His uncle had complimented him on his good taste. But even without these considerations, he was modern enough to consider his marriage to be nobody else's business but his. Then she accepted him. They put off their marriage till he returned from England.

Four years later:—Rajan returned from England, the Tripos having been obtained. England and four years' stay in it had wrought many changes in him. For the first few months in England, the remained true to his loves—Socialism and Rajalakshmi. Later with the help of his father's generous allowance he slid into a "fast clique". Parties and picnics, dinners and dances crowded socialism out of his life. He became a regular Social hound. His ideas changed. A revolution cannot be made to order. Each social order had to live its life. Then only a new social order will be possible. He wanted to get every thing done by compromise for he knew that constitutional methods alone would appeal to men of education and culture.

All these years Rajalakshmi dreamt dreams. She was teaching at a girls' school—waiting for Rajan. Her father had died, but there was Rajan—to him she turned. She gave her whole heart to him and all her love and devotion was now centred on Rajan. He loved to think of Rajan as a revolutionary. His tall and impressive figure, his matchless elquence, his brilliant intellect... Even sober youths who went out from Ceylon

to England returned violent anti-imperialists. How much greater and more violent would her Rajan return?

On Rajan's return all difficulties seemed to smooth themselves before him—obstacles were taken out of his path—his way was made perfectly clear—each trifling incident was a new finger post pointing out the direct road that led to the one desired end. But alas! All of a sudden quite unexpectedly a bomb exploded. He assumed duties as a lecturer in English in one of the leading Colleges and now he took the question of marriage into his hands. His parents, his uncles and his aunts tried to make him see sense. To marry outside one's caste was bad enough but to marry outside one's religion was criminal—nay suicide. Rajan pleaded. He cried, he told them of his visions and ideals. He pictured to them his dream—world with the ideal of love as its pivot. His attempts to waive the custom and conventions regarding religion, were all doomed to fail. He reminded his mother of the fact that he had found Rajalakshmi to be as good as any Hindu girl. His uncle had often held forth that any Ceylonese could marry any other Ceylonese and have his blessings. Rajan told his uncle of it.

But all to no avail. His uncle told Rajan that his advanced ideas were always to apply outside the family circle. Rajan saw all his ideals collapse when the great one of love had collapsed. He had to betray his love. One betrayal would lead to another. He saw it all clearly—at the beginning. Looking back on the incidents of those years that preceded his stay in England, they seemed to him like the dreams of a dying man, shifting colours confused images, moments of clear light, hours of long darkness—all things gross, refined, material and spiritual were shaken up in his life like the fragments in a kaleidoscope, ever changing into new forms and bewildering patterns. His brain was clear yet he

often questioned himself whether he was not going mad—whether all the methodical plans he formed were but lazy fancies of a helplessly disordered mind. Forlorn visions crept into his languid memory. Often at night a dream haunted him—a dream with Rajalakshmi at the centre and surrounded by the ideals of his youth and principles of his by-gone Varsity days. Nationalism, socialism anti-dowryism, anti-communalism were words that shone with undiminished brilliance around Rajalakshmi. His whole dream-world was supported on one shining pillar of light-love . . . Suddenly the pillar broke . . . He could bear the ghost of his love whisper to him, Rajan the Betrayer.

Soon his relations sent Rajan to a far off place. They did not want him to meet Rajalakshmi. Slowly but steadily they worked on Rajan's mind. They told Rajan the importance of a career. They told him of the power of money. Gradually Rajan gave way. His finer self died before the onslaught Rajan married money and a relative. The world lost an idealist who would have served his country. Rajan lost his own soul.

Rajalakshmi's world toppled over. Her reason gave way. At Angoda the wind can hear her moan—Rajan, Idealist, Betrayer.

S. JEGANATHAN.

இளஞாயிற்று

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

மலர் 10.

நியமனப் புரட்டாதிசீ ௨௫ வ. வெள்ளிக்கிழமை

இதழ் 6

பத்திராசிரியர் குறிப்பு

நமது கதி என்ன?

இந்நபதாம் நூற்றாண்டு உலகில் மனிதன் முற்போக்கையே காடுகின்றான். எங்கு பார்த்தாலும் சுயேச்சை வேண்டுமென்ற முழக்கம். சாகி, சமயம் கலை, அரசியல் என்பன முன்னேற்றமடைய வேண்டுமென்ற முழக்கம். ஆனால் தமிழாசிரியர் எாம் இவற்றைப்பற்றிச் சொத்தைகையெடுக்காது சிவியை நகுதியா?

தமிழனுக்கு அதிகாரம் வேண்டும், ஒற்றமை வேண்டும் என்ற கோக்கத்தடன் தமிழர் மகாசாதி கட்டப்பட்டதுண்டாம். சோல்டெரி யிசாரண்ச்சபையாசிடம் தமிழர் தங்கள் பரிதாபமான நிலைமையைப்பற்றி முறைபிட்டதுண்டாம். ஆனால் காத்திராய்பிரகாரமாக ஆக்கில் அரசினர் தமிழரை முறையிட்டைச் செய்தியாது அரசிபற் பொறுப்பைப் பெரும்பாணமையாசிய சிங்களவாது கையில் ஒப்படைத்தனர். ஆனால் தமிழாசிரியர் எாம் சிங்களவருடன் சேர்ந்து கருமம் பார்ப்பதா? அல்லது எதிராக கின்று நமது உரிமையைப் பெறப் பாடுபடுவதா? என்பது தான் சந்தேகம். என்ன முறையைக் கையாண்டாலும் தமிழன் முன்னொருகால் வசிக்க பெருமபதவினை இனி ஒருபோதும் திரும்பப் பெற முடியாதென்பது காலத்தின் சான்று.

அரசியலில் தமிழன் பின்தள்ளி வைக்கப்பட்டான். எனவே அரசிபற் கத்தேதர் னிலிருந்தும் அல்லது அரசாங்க சேவையிலிருந்தும் பின்தள்ளி வைக்கப்படுவானென்பது அதன் திருபணம். அப்படியாகில் தமிழன் உத்தியோகம் காடி என்கு செல்வநிலை

கேடு வரும்பொழுது மதிக்கெட்டு வரும் முன்னே என்பதையிசப் பொருத்தமானதே. இலங்கை அரசாங்க சேவையிலிருந்து தமிழன் தள்ளப்பட்டது மாதிரிமல்ல, தமிழன் பொருள் சேகரிப்பதற்கு கூற்றம்க் கிணறுபோலிருந்த மலையா காட்டில் தமிழரோ அல்லது பிரகாசியரோ போய் உத்தியோகம் பார்த்து தவண்ணம் மலையா அரசியல் திருத்தி அமைக்கப்படுகிறது. அப்படியாயின் மலையப் போக்கே கின்றுசிட்டது. பின் என்ன செய்யலாம்? தமிழன் தற்போது இருக்கும் மந்த கதியிலிருந்து எழும்பித் திரிசு கதியோடு செல்லவேண்டும். அப்படியாயின் அவ்வாயுதம் மாணவ வாலிபர் கையதே.

சிலகாலத்திற்கு முன் இலங்கை அரசியல் தமிழனுடைய கடத்தப்பட்டது உண்மை. கல்வியில் நிகரற்றமைபாய் கிளங்கியமையே அதன் காரணம். ஆனால் தற்போது தமிழ் மாணவர்கள் படியில் அதிக மணஞ் செலுத்துவதிலும், காரணம் யாழ்ப்பாண காடு தற்போது கொண்ட செல்வப் பெருக்கே யென இலங்கைச் சர்வகாசாலைப் போய் கிரியாசிய டாக்டர் கந்தையா என்பவர் தமிழனது நிலைமையைச் சற்று ணன்றிக் கவனிக்கும்போது இரங்குகின்றார்.

சர்வ கலாசாலைப் பிரவேசப் பரிட்சையில் இரண்டொரு வருடங்களுக்கு முன் நூற்றாக்கு ஐம்பதாக்கு மேற்பட்ட விதமானோர் தமிழ் வாலிபருட் தெரியப்பட்டனர். ஆனால் தற்போது தமிழ் வாலிபரின் தொகை முப்பத்து மூன்று விதக்கிற் குறைய எனறும் காரணம் யாழ்ப்பாண வாலிபர் படியிலே தற்

போது அவ்வளவு ஊக்கம் காட்டவில்லை யென்றும் கூறுகிறார். ஆகையால் இன்னும் பத்த வருடங்களில் நமது கதி என்ன? பெரும் வீழ்ச்சியே!

ஆகையால் குற்றம் நம்மதே; திருந்தவேண்டியதும் நாமே. இதற்கு என்ன செய்யவேண்டும். புத்தகங்களை எடுத்து ஒரு பிடி பிடிப்பதுதான். பிடிப்பதென்பது, புத்தகங்களைக் கீழே போ

டாமல் பிடிப்பதல்ல, புத்தகங்களிலே ஊக்கஞ் செலுத்தவேண்டும். கள்ளிக்காசுச் சில பல இன்ப சகக்களைக் கைவிடவேண்டும். வருந்தியே ஈற்கவேண்டும். கள்ளிக்காக எதையும் தியாகஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியானால் தமிழன் ஒருபோதும் கீழ்பிழையை அடையமாட்டான். இக்கூற்றை, இதை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு மாணவ மாணவியும் சற்று ஊன்றிச் சிந்திப்பாராக. சிந்தனை அதுவே!

சிரிக்காதே

By, S. அன்புராஜன்.

H. S. O. Arts.

உபாத்தியாயர்: நீ பெரியவகை ஒருபொழுதும் வரமாட்டாய்.

உன் வயதில் 'லாய்ட் ஜார்ஜ்' (Lloyd George) என்பவர் வருபதில் மிகவுங் கெட்டிக்காரனாகுகிறந்தார்.

மாணக்கன்: ஆனால் உங்களுடைய வயதில் அவர் இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியாக விளங்கினால்லவா?

இராமன்: (பெருமையாக) எனது பாட்டனாருக்கு இப்பொழுது நூறு வயதாகிறது.

சோபான்: ஐ! அதுதான் ஒரு பெரிய காரியம்! என்பாட்டி உயிருடனிருப்பானேயானால் இப்பொழுது நூற்றைம்பது வயதுக்கு மேலாகிவிடுமே!

தந்தை: மகனே! நீ அக்கிரமவனின் காலில் உழக்கியதற்காக அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டிருக்கவேண்டும்.

மகன்: ஆம் அப்பா, அப்படியே செய்தேன்.

தந்தை:

மகன்:

வேலன்:

பாலன்:

வேலன்:

வக்கீல்:

எதிர்:

நல்லவன்' என்று கூறி எனக்குக் காளணாக் கொடுத்தார்.

அப்படியா! இன்புள்ள நடத்தது?

நான் உடனே அவருடைய மன்றக் காலிலும் உழக்கினேன். ஆனால் இம் முறை எனது உபாயம் பலிக்கவில்லை.

எவ்விதமான கேள்விகட்கும் ஒரே வார்த்தையில் பதிலளிக்கப் பழகியிருக்கிறேன்.

எங்கே, ஒரு பெரிய கதை சொல்லுபார்ப்போம், தெரிபாது.

என்ன அப்பா, நீயே படித்த சிங்கிலெய்ன் சொல்லுகிறாய். அப்படியிருக்க என் கேள்விகட்கு எப்படி உடன் பதில் கூறுகிறாய்?

அசட்டுக் கேள்விகட்கெல்லாம் பதில் கூறப் படிப்புவேண்டுமா?

டாட்டர்:	நீ கன்றாய்ப் பழங்கன் சாப்பிடவேண்டும். பழங் கனிதும் பார்க்க அயற் றின் தோல் மிகவும் கல் லது. உனக்கு எப்பழத் தில் அதிக பிரியமுண்டு?	தினம் செல்லு பார்ப் போம்,
கேயசனி:	பலப்பழம்.	கிட்டே: 1929 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 7 ம் தித்தி சார்.
உபாத்தியாயர்:	அடே கிட்டி! சரித்திரத் தில் மிகப் பெரிய ஒரு	உபாத்தியாயர்: (ஆர்சரிபத்துடன்) என டா கிட்டி?
		கிட்டே: அது என் ஜன்ம தினம் சார்.

மருமகனின் மீது

By 'மாமா'

1. என் மாமா நீயெங்கே யேகுகின்ற யென்
வருவாய்
இன்னுயிரே நீயென்பா யென்னென்ன
வேண்டிவென்பாய்
கன்னு தனிநின்றும் கவினு மொழி யெத்
தனையோ?
பொன்னே யென் கண்மணியே பூவே
புகல்வாயே!
2. தஞ்சையிலேன் தானகொண்ட தாக்காத துய
ரறிந்தும்
வஞ்ச மிரா மடக் கொடியாய் வழியேச
வன்னியே
கெஞ்சுடைத்த பாவியென் சின்றுமுடிவென்
கெடுகேரம்
விஞ்சாத அக்கினியில் விழுந்தருகும் மெழு
கே போல்.
3. ஒரு பொழுதும் தனித்திருக்க வேரூப்படா
மணமுடையாய்
பருதமினம் பான் மொழியாய் பால்வாய் நீ
யெனக்கே
முருகுலாக் தேமலர்கள் முனையு மடக் கொடி
யே
பெருவீரையென் பன்னாண் போக்கும்
பெருகெறியே.
4. தஞ்சையிலேன் தனிவாமுத் தனர்கடையாய்
தாக்குகையோ
பஞ்ச வர்ணக் கிளி பசுரும்பான்மொழியாய்
பாலவாயே!
கஞ்ச மலர்ணயுல கரியவனும் முன்னொரு
கான்
கெஞ்சுடைத்த சின் பாதம் தேடிய காளொ
ன்றுண்டன்றே.
5. மருமகனாய் வந்துதித்த மடக் கொடியே
புன்றனைப்போல்
மருமறவு கொண்டாடும் மடக்கொடியார்
யாருமுண்டோ?
இருசிலனும்வானு மெட்டாத வெவ்வுலகும்
சிலமாயி
வருகிறுமே வருவாரோ சின்போன்ற வெர்
ருவப்பே!
6. புன்முறுவல் பூசுரு முகமலர்சீயனுதி யென்
பாலே
இன்னைய நீன்றிசைக்கு மின்னாக்க செ
ன்னுளோ.
புன்முறுவல் பூசுரு முகம்பார்த்த பின்று
முண்டோ?
என்னின்ப சாகாமே வச்செழிலார் கன்
னுதலே!
7. பொன்மொழியாய் சீயிரித்த பிற்பிறகே
சென்றசென்று
நின்னையான் காணுது நின்று நின்று திகை
ப்பேனே!
என்னினியாய் எக்கே பெக்கே யென
விசைப்பேன்
மன்னு பெரு மிவ்வலகும் மன்னுசீர் தக
மையதால்.
8. பங்கயந்தின விசுத்தப் பாலுலகில் வந்து
தித்த
மக்கை நீ கல்லாய் மான்வீழியே மடக்கொ
டியே
மந்தாய் புரழ் மரபில் வந்துதித்த மகாதமே
தாலகாத தனித்தனாவே தத்துயிட்டே யேகி
னையே!
9. சின்பிரிவை யாத்ரு நெடுந்தகையென் கொ
ண்டதுயர்

- அன்புடைபாய்ச் சென்னென் றறையருவே
 ளிவ்விதழிள்
 அன்பினாய் ரொன்றே யானாறு முருவிர
 ண்டே
 என்னிய செவ்வமே பெய்? பா நினைக்
 காரண்பேன்.
- 10 நின்றுகல் கண்டல்லா லுயிர் வாழேன் நீனி
 லத்திள்
 பன்முறைபுஞ் சாற்றிவ்வன் பயனுண்டோ
 பகர்வாயே
 என்னுயிரின் வேறாக வின்னொடியே

யென்னென்னே

- என்னருமை மருமாளே டெனக்கதனை
 இயம்புதியா.
- 11 என்னினிய இளயொடியே பிரிந்திருப்
 பேன் சீன் தினையோ
 என்னுரை புறமளவு மலவினையே யார்வரை
 ளார்
 மன்னா லிவ் வலகமதிள் பன்னு செறி காணு
 டேனேல்
 என்னினியாய் இனி யாலும் என்பக்கல் வரு
 குகையோ?

வாழ்க்கையின் நோக்கம்

By S. SelvaRatnam,

H. S. C. Arts.

நாம்மானிடராக அவதரித்தது மனி
 தராக வாழ்வதற்கே; ஆனால் இன்று
 எம்முள் மாக்களாக வாழ்பவர் பலர், மக்
 களாக வாழ்பவர் ஒருசிலர் மாத்திரமே.
 காட்டுக்கழுதைகள் போன்று உண்பதும்
 உறங்குவதமே வாழ்க்கையின் கோக்க
 மென ஏமாந்திருப்பவர் பலர். உண்
 மையில் வாழ்க்கையின் கோக்கமென்ன?

“தனக்கென வாழாப் பிறர்க்கின்பா
 ளன்” என்றும், “பணிசெய்து கிடப்
 பதே பிறவியின் கோக்க” மென்றும்
 சான்றோர் கூறிவிட்டனர். அப்படியா
 யின் நாம் எம் வாழ் வாட்களை விண்
 நாட்களாகக் கழியாக, பிறருக்கு நன்மை
 பயக்கும் சீவியம் நடாத்தி, இடமையில்
 இன்பமும் மறமையில் மோட்சமும்
 எய்த விரும்புகிறோமா? தன்னலமற்று
 வாழ்பவர் தற்காலத்தில் அரிதினுமரிதா.
 எங்கு பார்த்தாலும் சுயஸ்பபுலிகள்
 தலை விரித்தாடுகின்றனர். எம்முள் ஒரு
 சில லட்சாதிபதிகள் இருக்கின்றனர்.
 அவர்களின் சுற்றாடல்களிலே ஆயிரக்
 கணக்கான ஏழைகள் உண்ண உணவு
 யின்றி உடுக்க உடையுயின்றித் தவிச்
 சின்றனர். இவ்வேழை மக்கள் காலை
 தொட்டு மாலை வரைக்கும் அரும்பாடு
 பட்டுத் தம் நெற்றி வியாவை நிலத்தில்
 சொட்ட செக்கு மாடுகள் போன்று
 உழைக்க, பஞ்சனை மெதிக்கரி Northam
 roobanam.org savanarati.org

சோம்பேறிக் கதினாகளிலும் உல்லாச
 மாக விற்றிருக்கும் புளிச்சல் ஏப்பக்
 காரர் அவர்களைச் சாண்டிகின்றனர்.
 பலவிதத்திலும் அடக்கி ஒடுக்குகின்ற
 னர். கோடிக்கணக்கான இந்திய மக்க
 ளின் இரத்த வியர்வை சித்திய பணத்
 தையெல்லாம் மமதை கொண்ட மகா
 ராசாக்களும் சமீன்காரரும் ஆடம்பாச்
 சீவியத்தில் செலவு செய்கின்றனர்.
 ஏழைகளை வருத்தவதுதானா வாழ்க்
 கையின் நோக்கம்?

அற்றுக்கணக்கான கூலியாட்களைச்
 சிறிய குகைபோன்ற அறைகளில் யிரு
 க்குகள் போன்று அடைக்கின்றனர்.
 அதே நேரத்தில் ஒரு தனிமனிதன்
 சிறு குடுமபத்தடன் வாழ்வதற்கு,
 மாட மாளிகைகளுமா, பூஞ்சீசாலைகளும்,
 வாகனங்களும், ஏவலாட்களும் இவை
 யென்ன பலவும் இருக்கின்றன. உலகத்
 தில் எங்குபார்த்தாலும் அரிதி காண்ட
 வமாடுகிறது ஏகாதிபத்திய வெறிபிடித்த
 வர்களும், திறத்தவேஷம் கொண்டவர்
 களும், சாதித்தியிர் பிடித்தவர்களுமாகப்
 பல்வேறு குழுவினர் இழைத்துவரும்
 அநாமச் செயல்கள் சொல்லி முடியாது.
 இவையாட்கெல்லாம் காரணம் அன்பின்
 மையே. அன்பின்லாவாழ்க்கை தனபம்
 பிறைந்தது. இந்த மதமாக விருக்கலாம்,
 இன்னாயி

பயத்தின் மதங்கனாகவிருக்கலாம், இந்த மதங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற சக்தி கால்கள் எல்லாம் அன்பெனும் ஒரு அச்சிலேதான் சுற்றுகின்றன. மகாத்மாவின் அகிம்சாதர்மமும் அன்பையே அடிப்படையாகக்கொண்டது. அவர் பலத்த காயத்தை முற்றாக வெறுக்கிறார். அன்பினால் மற்றவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்கிறார். அன்பு எவனுக்குண்டோ அவனே மகாத்மா. அவனே "தன்னுயிர் போலத் தனக்கழிவெண்ணும் பிற உயிர்க்களிதல்; மன்னுயிரெல்லாம் கடவுளின் வடிவம், கடவுளின் மக்களென்றனர்" என்ற உயர்ந்த நிலையில் இருக்கமுடியும்.

"உண்ணப்போல உன் அயலானையும் கேசி" என்றதில்லதுவின் உயர்ந்த போதனையும் "தன்னுயிர்போல மன்னுயிர் காத்தல்" என்ற இத்த சமயக்கொள்கையும் அன்பையே போதிக்கின்றன. போதனைகளபல விருந்திடுமென்ன? கிறிஸ்துவர் சிறுவனையென்றதது, சேர்க்கிறநீல் ஞானியை விஜயம கொடுத்துக் கொண்டு, காந்திமகாத்மா க்காலால் உரைத்த சமுதாய அயர்களின் உபதேசம் கட்டுக்குச் செவி சாய்க்குமென்பது பகற்கணவே.

இன்று எங்கு பார்த்தாலும் கோவில்களும் மதச்சாலைகளும் கட்டப்படுகின்றன. கணக்கற்ற மகாத்மாவர்களுக்கும் குருமார்களும் காணப்படுகின்றனர், என்ன இருந்தும் தொலைபுள் மனிதது, கோன்றல் சிறந்தது, பாவங்களகிரிக்கின்றன. பாவத்திற்குப் பரிசாரம் தேடக்கோவினுக்குப் போகிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. கிணயாட்டிற்சாகவும் கிணயம் பணப்பதற்காகவுமே அநீகைர் செங்கின்றனர். செய்தபாவத்திற்கு மன்னிப்புக் கேட்கும்பொழுது புதிய பாவத்திரகு அத்தியாயம் போடுறவர்கள் எண்ணி நந்தோர்.

"அம்மா பரிக்கிறத" என்றிரந்து கிற்கு மேகமுத்தருப் பிச்சையிடமறப்பார், ஆனால் பெயருக்கும் புகழுக்குமாக அன்னசத்திரங்கள் ஆயிரம் கட்டுவர்; பலர் அறிய ரூபாய்க்களை உண்டியலில் விசுவார், உருத்திராட்சமும் உடையுமாக

விதிகளில் திரிவர், உலகத்தை ஏமாற்றுவது காண வாழ்க்கையின் கோக்கம்? உயிரினைக் கையினைக் குயிரைக் கிழமை கோதம ஆயவதகிற்செச செசெசெற ஒவ்வொரு ஆம கிறிஸ்தவருகி லிடமுடியாத. முத்தாறு காம் சிவ சிவா என்ற தலைவில் குட்டிக் கொள்பவனெல்லாம் இரத்தவாகி கிடமுடியாத; காதினே கையைவைத்த அல்லா அல்லா என்று உளறுகிறவனெல்லாம் இன்னாரியருகி னியொரு? இல்லை, இல்லை, எவளிருத பத்தில் அன்பு கிறையப்பெற்றிருக்கிறதோ, எவன் தன்னப்போலப் பிறரை யும் சேர்க்கிறானோ அவனே இந்து, அவனே இஸ்லாமியன், அவனே கிறிஸ்தவன்.

இன்று ஐரோப்பாவில் கடக்கும் மிகக் கொடிய யுத்தத்தினால் கஷ்டப்படுவோர் எத்தனைவாரியர்? கண்ணீர் சிறிவார் எத்தனை ஆயிரம்? உயிர்தறக்கோர் எத்தனை ஆயிரம்? இவைகளைல்லாம் அன்பின் செயல்களா? கிஞ்சுண சாஸ்திரத்தின யானு கினைந்த கொடிய ஆயுத்தங்களைக் கொண்டு கோடிக்கணக்கான மக்களை எமலோக மறுப்பிக்கொண்டிருக்கும் மேல் காக்கனில் அன்பை எப்படிச் காண முடியும்! அன்பிற்குப்படுமாய மதச்சாலைகளைப்பெல்லாம் மதச்சாலைகளாகப் பாவிக்கும் மாதர் வரமும் காட்டில் அன்பிற்குப்படுமுண்டா? வெண்ணயல்லாத வேறு நிறத்தினர் சென்று கோசில்களை வணங்குவொட்டாத தடைசெய்யும் தேசத்தின் கடவுளிருக்கமுடியுமா? பிருசுபலத்தைக்கொடுக்கும் ஆயுதம் தாக்கிய படைகளின் உதவியைக் கொண்டும் சத்தியம் தேசங்களை அடிமைப்படுத்தி, அந்தள்ள மக்களைச் சொல்லாணு இன்னவகட்டுள்ளாக்கி வருவது காண வாழ்க்கையின் கோக்கம்?

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் சாதிக் கட்டுப்பாட்டைத் தொலைத்து எம் சகோதராரிய திண்டாதுக்குச் சம உரிமையளித்து எல்லாத்தத்திலும் சரி சிக் சமானாகப் பாவிக்க மறுக்கிறோம். சம நம சநுண்பறமவர்களா பிருக்கிறோம். எய் பூனைகளிலும் கேவல

மாக அவர்களை மதிக்கிறோம். இதுவா தர்மம்? இவர்களுக்குக் கருணை காட்டாத எமக்குப் பிறரிடமிருந்து கருணை கிடைக்குமென நாம் எப்படிக்காத்திருக்க முடியும்? எய்மிச்சைவைத் தீர்த்துக் கொண்டவதற்காகக் கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி நூற்றுக்கணக்கான ஆடுகோழிகளை அநியாயமாக ஏரம் கொலை செய்வது இம்சையாகுமென்பதை நாம் உணரவில்லை. அன்பாகப் போற்றி வளர்த்துக் கொள்ள மனம் துணிந்து வதைசெய்யும் இத்தகைய தமர்மத்தையே துன்பித்த வராவர். பலிக்காத கிரகங்களைப் பார்த்து அபமே! அபமே! என்று

ஜீவன்களிடம் ஓலம் இவர்கள் இருதயத்தை ஊடுருவிச் செல்லாதா? ஏழைப் பிராணிகளை வதை செய்வது ஆண்மைமா? இதுவா தர்மம்? இதுவா தர்மம்? இதுவா ஜீவகருண்மையா?

முடமணிதா! இம்சையினால் வாழ்க்கை பூர்த்தியாகிவிடுமென்ற பகற்கனவை விட்டொழி. பூரண வாழ்க்கையின் சின்னங்களாகிய யேசு கிறிஸ்து, புத்தர், இராமகிருஷ்ணர், போன்ற மகான்களைப் பின்பற்று, அன்பின் சொருபமாய் விளங்கிப் பிழர்க்குப் பயன்பட வாழ்வதே வாழ்க்கையின் கோக்கமென மறந்தகிடாதே!

பார்க்கப் பார்க்கப் பசிதீருதே!

By (E) எ. வேலாயுதம்

Senior B

மலை வேளை. செவ்வானம். பாக்க வெளி. பச்சைப்பச்சேலெனும் பசிய புற்றரை. வெளியிற் பற்பல காட்சிகள் கண்ணைக் கவரிகின்றன.

வெளியின் மத்தியில் அழகிய ஒரு பூங்கா நறுமணம் பரப்புகின்றது. அப்பூங்கா அரீகை ரோசைச் செடிகளாலாயது. இருபத்தைந்து சதா அடி விளக்கானமுடையது. ரோசைப் புட்பக்களை மூடுவன போல் சூரியகாந்திப் பூக்களைக் கொண்டிருக்கின்ற சூரிய காந்திச் செடிகளாலாயதொரு வேளி. அட்டி அடிக்கு அப்பால் இதனைச் சுற்றிவா வெள்ளிக் கம்பிகளாலாயதொரு வேளி. அவ்வேளிக் குப் பொன்னுலாசிய விசித்திரமான அலம்புள்ள ஒரு படலை. இதற்குப் பூட்டு உண்டு. இதனைத் தீரக்கவுடன் பூங்காவைச் சுற்றிவா ஒரு அடி அகல் முள்ள கடைபாதை. இப்பாதையின் இருமருங்கிலும் நட்சத்திர வடிவ வடிவ மைக்கப்பட்டுள்ள, பல வித வர்ணப்படங்களையுடைய மல்லிகைச் செடிகள். இப்பூங்காவைச் சுற்றி யரவும் அகண்டேறும் தேவீக்களும், தம்பிக்களும், வண்ணாத்திப் பூச்சிகளும்,

பொன்வண்டிகளும், ரீங்காரம் செய்யும் சின்னங்களும், இப்பூங்காவின் மத்தியில் அழகிய ஒரு நடாரகம், அகற்குள் தாமரைச் செடிகளும் அவற்றின் புட்பங்களும். இப்பூங்காவிற்கு அணித்தாய் ஒரு கீராகி. அதனின்ற அரிய வாடை வீசுகின்றது. கருமுதில் மறைந்து அறிதறியாய், ஆதபனாக்கும் பூங்காவுக்குமிடையே நயந்துகின்றது. ஆ! என்னே இக்காட்சி! பார்க்கப் பார்க்கப் பசிதீருதே!!

வெளியில் வேகமும் விரும்பிய உணர்வுகளும் ஆனந்தமும். அணிகள் ஒடுகின்றன. முயல்கள் ஒடுகின்றன. வேட்டை காட்களும் விவாந்து ஏடுகின்றன. யானைகள் அசைகின்றன. குதிரைகள் பாய்கின்றன. வெளவால் கூட்டம் இறுப்பைப் பழக்காதே; பூனைகள் பார்வாதே; ஆடுகள் தேங்காய்ப்பின்னாக்குத் தண்ணீர் பாரிடே; காரைகள் மீண்டோடே; கோழிகள் கொடுகதா மீண்டே; கிளிகள் பறந்தகையோடே; சிறுவர்கள் ஏறபறந்தகையோடே. ஆ, என்னே இக்காட்சி! பார்க்கப் பார்க்கப் பசிதீருதே!

வேளியில் ஒரு முனையில் சிறிய கூரை வீடு, அவ்வீட்டில் இரண்டு அடி அகல முள்ளதம் பத்த அடி ரீள முள்ளதமாய ஒரு சிறு கிறுக்கை, அவ்கிறுக்கையில் அழகிய இரண்டு குழந்தைகள் தவழ்ந்து விளையாடுகின்றன. ஒன்று சிவத்தசு சட்டையுடன் மஞ்சட் தொப்பியோடே; மற்றது மஞ்சள் சட்டையுடன் சிவத்தக்கொப்பி யோடே; கால்களில் பச்சைக் கால்களினும், வெண்ணிறக் கயிறினால் கோர்த்துக் கட்டிய மஞ்சட் சதங்கைகளும், முதலாம் குழந்தையின் வலக்கையில் மஞ்சள் தோட்டுக் கணை இனிப்பும், மற்றதன் இடக்கையில் சிவத்தசு தோட்டுக் கணை இனிப்பும். இரண்டும் ஒன்றை பொன்று கோக்கிய வண்ணமாய், இனிப்புக் காக்கணை 'டீ போல் உயர்த்திக் தழுவும் நிலையில் ஒன்றற் கொன்று தத்தம் இனிப்பைக் காட்டுகின்றன. தம் மால் முடிக்க மட்டும் பச்சளம் புண்ணகையும் புரிந்து மழலையைத் தேனினு மினிக்குமபடியாகப் பேசா கிறகின்றன. ஆ, என்னே இக்காட்சி! பார்க்கப் பார்க்கப் பசிதீருக்க!!

வேளியில் போசன சல்லாபத்திற் குரிய உபகாணங்களும் காட்சியளிக்கின்றன. ரீரீனில் கழுதிய ஒரு வாழை இலை, கிணில் வட்ட வடிவமாய் அண்ணம் பரவப்பட்டு இருக்கின்றது. அதன் மத்தியில் தானிதஞ் செய்பப் பட்ட பறப்பு, பறப்பின் மேல் செய்யுள், சருக்கவையும், தேலல் சீக்கப்பட்டுள்ள பாதி வாழைப்பழமும். அன்னத்தைக் கற்று இலையில் பதது விதக்கறிகளும், பாய்காள் பச்சுக்களும், உருவிக் கிழற்குச் சாய்பாரும், தேவகாய் பால் கிறைய விட்ட சொறியும் பக்கத்திலே, விளக்கின இரண்டு சருவச் சட்டிகளிலே

சட்டிக் தயிரும், முட்டியில் மோரும் அழகிய இரண்டு தொண்ணார்களிலே இராமடுமா! ஆயாசம் விடச் செய்யும் பாயாசமும் பக்கத்தில் ஒரு வெள்ளிக் கிண்ணத்திலே, ஆ, என்னே இக்காட்சி! பார்க்கப் பார்க்கப் பசிதீருதே!

வரையும், குரியகாணமும், மழை நீரும் பூக்காவின மத்தியில் விளக்கா கிறகும் தாமரைப் புட்பத்தை அடையு முள எவ்வளவு தடைகளுக் கூடாகச் செல்லுகின்றன. அது போலவே தம் கால் மனிதனும் எவ்வெத் தடைகள் சேர்க்கிறது "கண்ணாக்க் கண்டதும் பொய், காதார்க் கேட்டதும் பொய், ஆராய்க் கறிக் தது தான் மெய்" என லும் முதலெழியைப் போற்றுவவனுப் ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றான், தான் கிறுப்பிய ஒன்றை வினாந்து சென்று இலகுதில் கைக் கொள்ள முயல்கிறான், கைக்கொண்டதும் கனி கூரத் தண்டெட்டியதைப் பறகுவின்றான், தன்னிடமுள்ளதைப் பிராறியும்படி செய்யக் கூடியளவு எதனாகின்றது. இம்மட்டுமா! தன்னுடைய உடலுக்கு வேண்டிய சத்துப் பொருட்களை யுடைய உணவையுண்டு, "வேயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்" எனப்பதை உணர்ந்தவனாய், வேயற்ற வாழ்வு வாழ வழி தேடுகிறான். பழைய தற்கால மனிதனின் நிலைமையும், தற்கால மனிதனின் நிலைமையும் வேர்க்குமிடத்தத் தற்கால மனிதன் முன்னேறி வருவதைக் காண்கின்றோமல்லவா? அவ்வமயம் எம் மனம் மகிழ்ச்சில்லையா! கனிகூரவில்லையா!! அம்மனதின் கண் ஆணந்தம் பொங்க வில்லையா!!! இந்த ஆணந்தத்தை அளிக் கக்கூடிய காட்சி மயமாய், உவமையாய் வரையப்பட்டதே இக்கட்டுரை.

இலங்கையினரகாங்க பாஷை

K. Vaithianathar,

H. S. C. Science.

மக்கள் தந்தம் கருத்துகளை மந்தையோர்க்குத் தெளிவுபடுத்தச் சாதனமாயிருப்பவை பாஷைகளே. பாஷைகளினதேல், மக்களும் விவங்குதற்குச் சமமானமாக மதிக்கப்படுவர். பாஷைகளே வெளிற் பலகிறப்பட்டன. உள்நாட்டினராலும் பல, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பல்வேறு பாஷைகள், பல்வேறு மக்கட்குமுள்ளால் வழங்கப்பட்டுவருகின்றன. எனவே எல்லோருக்கும் பொதுவாக நாட்டினரகாங்கத்தைத் திருத்திரமாவனமுறையில் உட்கருவதற்குப் பாஷையைப்பற்றிய தகரா தீர்ப்புகள் சகஜமே, மேலு விசரிப்பிடமாகப் இலங்கைத்தீரிலுமித்தகராறு இப்பொழுது தக்காட்டியாடத் தொடங்கியிட்டது. ஆகையாலிலங்கையிலே வழங்கப்படுகின்ற பாஷைகளுள் தகுதியானதாய், பல சிறப்புக்களுமுடைய ஒருபாஷையைத்தெரிந்து, இத்தகராற்றை நீக்குதல், இலங்கை மக்களெவ்வொருவரினதும் கடமையாகும்.

இலங்கையினரகாங்க பாஷையைப்பற்றியாராயுமுன், இலங்கையின் சரித்திரத்தி லெவ்வெவ் பாஷைகள்தெரிந்து விளங்கவைவென வாராய்த லத்தியாவசியமாகும். சிங்கள, தமிழ்மன்ன சிங்களையை ஆட்சிசெய்தபொழுது சிங்களம் தமிழென்ற விருபாஷைகளுமே காட்டு மக்களால் வழங்கப்பட்டிருந்தன. பின்பு போர்த்துகீசே ஒல்லந்த வாகினர்க்காலத்திலு மிவ்விரு பாஷைகளுக் தங்கள் ஸ்தானத்தைக் கைவிட்டனவே. அதன் பின்பு ஆங்கிலேயாட்சி தொடங்கியது. ஆங்கில பாஷை உடாகப் பொதுபாஷையானபடியாலும், அரசினர் பாஷையாய்ருந்தமையாலு மிலங்கை மக்கள் மனத்திலவேருண்மிட்டது. ஆகவே ஆங்கில பாஷை பலலாண்டினரகாங்க விவங்கையினரகாங்கபாஷையாகத் திகழ்ந்த வருகிறது.

இப்பொழுது சில அரசியல்வாதிகளாங்கில பாஷைக்கு உபகாரச்சம்பளமுதவியிட்டுச் சிங்களமொழியைப்பற்றி

சிங்களம், தமிழென்ற இருமொழிகளையும், ஆங்கிலத்தின் ஸ்தானத்தில் வைக்கவேண்டுமென்று சொற்போர் புரிசின்றனர். திரு. டட்டீ. செனநாயக, டட்டர், ராஜபாண்டி போன்ற அரசியல் வாதிகள் சிங்கள மொழியை மட்டுமே அரசாங்கமொழியாக அமைக்க வேண்டுமென்று இடி முழக்கஞ் செய்கின்றனர். திரு. பேரின்பநாயகர், திரு. க. தேசன் போன்ற தமிழியல்வாதிகளிருபாஷைகளை யுமரசாங்க பாஷைகளாகக் வேண்டுமென்று தர்ச்சிக்கின்றனர். இன்னுள் சிலர் ஆங்கில பாஷையே அரசாங்கபாஷையாக சிறக்கவேண்டுமென்று கூக்குரலிடுகின்றனர். அங்கு அவர்களின் குறுசியகோக்கத்திற்கும், ஆங்கிலபாஷை மேற்கொண்ட மேலகத்திற்குஞ் சான்றுபகரும். இப்பிணக்குகளை நீக்குதற்காக அரசினர் ஓர் திரவாகசபையை யேற்படுத்தி, காட்டின் பல பாகங்களுக்குஞ் சென்று விசாரணை செய்யும்படி விதித்தனர். அவர்களும் பலவிதமுழக்கங்களையும் பலவிதங்களிலும் பலர்வாயில்க்கக் கேட்டுத் தஞ்செய்கள் செய்கிறபடித்தறுவாய்மடைந்துவிட்டனர்.

இனி முற்கூறிய மூன்று பிரச்சனைகளுஞ் தமிழ், சிங்களமென்ற இரு பாஷைகளை யு மெடுத்தக்கொள்வோம். இவ்விரு பாஷைகளுள்ளும், கந்தாய் மொழியாகிய தமிழ்மொழி தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்ததென்பது யாவரும் மறக்கொணா உண்மை. அதின் வளப்படுத்திற்கு அதுள்ளுகாசியங்களே போதியசான்றுபகரும். சமீபகாலத்திற் பலவித வகைகள் தமிழ்மொழியில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. இதன்மூலம் பலகூறுகளிலும் அதன் சொற்றொடர்பு (Vocabulary) விருத்தியடையக் கூடியதாயிருக்கிறது. இத்தனினிமையும், சிறப்பும் கோக்கப்போலும் மேலதீர்ச்சு வறிஞர்களாகிய வீரமாமுனிவர், டட்டர்போப் முதலி. மொழியைச் சிறப்பித்த மீதி

யத்தை அர்ப்பணஞ் செய்ததுமன்றி இம் மொழியிற் பலநூல்களையு மியற்றினர். இம்மொழி யிலங்கையில் மாத்திரமன்றி இந்தியா, மலாயா முதலிய அயல்காடுகளிலும் ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கின்றது. ஒரு காட்டினாசாங்க பாஷை அவல் காட்டு மக்களின் பாஷையாகவுயிருந்து விடில், இருகாட்டுக்காரியங்களு மெளிதில் நிறைவேறமென்பதி லெட்டுணையுமையின்றி. சிங்கள மொழியோவெனில், இலங்கை மக்களுள்ளுள்ளொரு பகுதியினராலேயே வழங்கப்படுகிறது. தொன்மைச் சிறப்பற்றது. சொல்வளம், பொருள் வளத்திற் தமிழ்மொழிக் கெதிர் நிற்கமாட்டாது. அபலாட்டு மக்களினஞ் சாவற்றது. எனவே பாஷையுள்ளிற் தமிழ் மொழியே யிலங்கையினாசாங்க பாஷையாக விருத்தம்சூரிய பலசிறப்புள்ள முண்டென்பது அகங்கை கெல்லிக்கனியாகும்

இனி இலங்கையினாசாங்கரிஷைபயுற்றுகோக்க வேண்டும். இலங்கைபாசாங்கஞ் சிங்கள மக்கள் கையிலேயே பென்ற கூறினு மிழுக்காகாது. இலங்கையின் குடிசனத்தொகை யளவிலுஞ்

சிங்களமக்கள், தமிழ்மக்களிலும் கூடிய வாதிக் கம் படைத்திருக்கின்றனர். எனவே தமிழ்மொழி, அாசாங்கபாஷையென்ற மகத்துவத்தோடிருப்பின் சிங்கள மக்கள் மனந்தரியார். இச்செய்கை புண்ணிற் புனிப்பட்டமைபோன்று, இரு பகுதியினர்க்கு மிடையிலுள்ள பிணக்குகளை யதிகரிக்கச் செய்யும். சிங்கள மொழியை யாசாங்கபாஷை யாக்கினார் தமிழ் மக்களமைதியுறார். எனவேயிரு பகுதியினரையு மொற்றுமைப் படுத்தற் சூரிய வொரோயொரு வழி யாதென்றிற் தமிழ், சிங்களமென்ற இருபாஷைகளையு மாசாங்கபாஷைகளாக வேற்படுத்தலாம். ஒருகாட்டி ஒருபாஷைகளாசாங்கபாஷைகளாக விருத்தல் கன்றன்றுஎன்று வாதிப்பாருமுண்டு. அவர்கட்கு, இலங்கைப் பங்கைக் கழகவதிபர் டாக்டர் டென்னிங்ஸ் அவர்களே தகுந்த பதில்கூறியிட்டனர்.

எனவே சிங்கள, தமிழ்மக்களொற்றுமை யாதி இலங்காதேவி கண்ணிழிக்க வேண்டுமொன்ற சிங்கள, தமிழ்ப் பாஷைகள் அாசாங்க பாஷைகளாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்பது கூறாமலே புலப்படும்.

English Editorial Board

Editor:

R. Thiagarajah

Associate Editor:

T. Pathmanathan

Literary Section:

E. A. Champian

Ivor Herat

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathipillai

Miss P. Thirunavukarasu

Junior Section :-

S. Chandrarajah

J. Balarajah

Faculty Adviser:-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond.)

Tamil Editorial Board

Editor:

M. A. Sathasivam

Associate Editor:

S. Selvaratnam

Literary Section :-

Miss M. Saraswathy

E. Panchadcharam

Co-eds. Section :-

Miss S. Sanders

Miss M. Sivaanukoolam

Verse Section :-

E. Vellautham

Junior Section :-

S. Anpurajah

K. Vaithianathar

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.

